

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτία, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶν φράγκα χρυσᾶ 15. — Δι καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Διευθυντικῆς. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 31 Ἰανουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 17

ΛΟΥΦΕΣ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΙ

Σὲ μούλκι ῥματοπότιστο καὶ κοκκαλοσπαρμένο
Ἄφεντικό μὲ βάλανε, μ' ἓνα λουφέ μεγάλο,
Ξένο, γιὰ τοῦτο ἤμουνα κι' αὐτὸ γιὰ μένα ξένο,
Μὰ ρίζαις πρόφθασα πολλαῖς σ' τὸ χῶμα του νὰ βάλω.

Ἡ ρίζαις βγάλανε κλωνιὰ καὶ τὰ κλωνιὰ μπουμπούκια
Καὶ τὰ μπουμπούκια τὸν καρπὸ θὰ δέσουνε μιὰ μέρα·
Ὡς τώρα, πῆδησα πολλὰ μέσα σ' αὐτὸ πηλούκκι,
Μὰ σ' ὅλους τοὺς κολλίγους μου ἐπῆρα τὸν ἀγέρα.

Λουφές καὶ γλέντι. Τί ζωὴ. Κουκούτσι δὲ μὲ μέλει
Πῶς πᾶνε τὰ ζωντόβολα ποῦ μ' ἔχουνε γι' ἀφέντη
Ὅργόνουν ἄλλοι, μὰ ἐγὼ, ἐγὼ τρυγῶ τ' ἀμπέλι.
Τὸ ξεζουμάζω καὶ τραβῶ, τραβῶ μεγάλο γλέντι.

Λογαριασμὸ δὲ μοῦ ζητοῦν, λογαριασμὸ δὲ δόνω.
Κι' ἂν μεσα ἴστὸ μεθύσι μου, ἢ κἄνενοῦ κεφάλι,
Ἡ πιάτα, τζάμια σπάσουνε, τὸ κέφι μου δὲ χάνω
Ἵγεια νὰ ἔχω μοναχὰ καὶ τὰ πλερόνουν ἄλλοι.

Μέσα ἴστὸ κτῆμά μου πολλοὶ δουλεύουνε κολλίγοι,
Τοὺς στύβω σὲ χρονιάτικο μεγάλο γημοῖρι,
Δόξαις, ταξείδια, ἢ λουτρά, ραχάτι καὶ κυνήγι
Τὰ βγαίνω ἀπ' τὸν ἴδρω τους, — ψυχὴ μου πανηγύρι —

Ἐδῶ καὶ ῥκει, καμμιὰ φορὰ μαλόνουν μεταξὺ τους,
Βριζοκοποῦνται, κλέζονται, κλωτσίωνται, κουτσουλῶνται,
Λυοῦνε τῆς μύταις, γδέρνονται, εἶναι δουλειὰ δική τους,
Σῶνει μονάχα τοῦ λουφέ λεφτὰ νὰ μὴ χαλιῶνται.

Ἀπὸ ψηλά, πολὺ ψηλά, τοὺς βλέπω ἴσα μυρμηκία,
Ποῦ σέρνουνε, κουκκὶ κουκκὶ ἴσθην τρύπα τους τὸ στάρι,
Γιὰ νὰ τὸ φᾶνε μονομιᾶς ἀχόρταγα ποντίκια
Καὶ πάλι βγαίνουν παγανιὰ γιὰ πόντικα θρεφτάρι.

Κι' ἀλήθεια, ἴσάν τὸ μύρμηγκα στιβάζουν καὶ στιβάζουν
Σωρὸ τουρλόδουν δυνατὸ, ἴσὰ τέσσερα τρεχάτοι
Καὶ πόντικας ἢ τζίτζηκας ἀπ' ὅ, τι κι' ἂν ἴσωδιάζουν
Μέσα ἴστὸ γλέντι μου ἀρπῶ, τὸ πρὶ καλὸ δεμάτι.

Ἄν ἀγριεύουν ἴσὰ κρυφὰ καὶ τὸ μουττάκι στρήδουν,
Ἄν μουρμουρίζουν πολλοὶ γιὰ τὴν ἀναμελεσιά μου,
Αἶ! τί μὲ μέλει. Μέσα τους Βεζούδιο κι' ἂν κρύβουν
Λουφές καὶ γλέντι δυνατὸ, αὐτὴ νὰ ἦ δουλειὰ μου.

Ῥαμπαγάς.

Ο ΑΒΗΣΣΙΝΟΪΤΑΛΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 25 Ιανουαρίου.—Τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον σὰς ἀπεσείλαμεν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην περὶ μικρὰς ἀποτυχίας τῶν Ἰταλῶν ἐν Μασσάβα, ἀναφέρον περὶ τῶν διαθέσεων τῶν Ἰταλῶν νὰ ἐκκενώσωσι μέρος τῶν καταληφθέντων ὑπ' αὐτῶν σταθμῶν ἐμποδίσθῃ ὅτε διεβιδάζετο εἰς Ρώμην ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως.

Αὐτὰ βεβαίως εἶναι σημεῖα ὀλοφάνερα ὅτι οἱ Ἰταλοὶ δὲν τὰ πᾶν καλὰ μετὰ τοὺς φίλους μας Ἀβησσινοὺς. Ἡ κατὰ τὸ ἄνω τηλεγράφημα μικρὰ ἀποτυχία των, μᾶς φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ᾔτο τόσῳ μικρὰ, ἀφοῦ ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἔκρινε καλὸν νὰ τὸ ἐμποδίσῃ ὅτε διεβιδάζετο εἰς Ρώμην. Μὲ ἐχθροὺς ὡς τοὺς Ἀβησσινοὺς μικρὰ ἦτται δὲν ὑπάρχουν· ἅμα εἶναι ἦτται θὰ ᾔναι μεγάλοι, ἅμα συγκροτήσεως μάχην μετ' αὐτῶν μέσον ὅρον δὲν ἔχει, ἢ σώζεσαι ἢ χάνεσαι. Ἐπομένως πολὺ φοβούμεθα μήπως ὑπὸ τὰς λέξεις μικρὰ ἀποτυχία κρύπτεται μεγάλη τις καταστροφή, αἱματηρὸν τι μάθημα τοῦ τρομεροῦ Ρὰς Ἀλούλα πρὸς τὸν Σὲν Μαρτζάνο, ὅστις, ὡς φαίνεται, δὲν θὰ ἔγῃ περισσώτερον ἀσπροπρόσωπος τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν μαύρων Αἰθιοπῶν.

Ἄλλως δὲ ἡ θέσις τοῦ ἰταλοῦ τούτου στρατηγοῦ, ὅστις ἐπεχειρήσεν ἐπιθετικὸν πόλεμον εἶναι ἀλλόκοτος, εἶναι μελοδραματικῶς τραγικὴ, διότι ἐνῶ τὸ ρόλο του εἶναι νὰ ἐπιτεθῇ ἢ νὰ पुलιορκήσῃ τὸν ἐχθρὸν, εὐρίσκεται αὐτὸς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λαμβάνῃ ἄμυντικὰ μέτρα καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ξεμυτίσῃ ἐκ τῶν χαρακωμάτων αὐτοῦ. Γελοῖα δὲ καὶ παιδικαῖσι εἶναι μερικὰ του μέτρα πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἀντιπάλων, ὡς, παραδείγματος χάριν, ἐκεῖνα τ' ἀγκαθωτὰ σίδερα ἢ τὰ γυαλὰ τὰ ὁποῖα σπέρνει γύρω τοῦ στρατοπέδου του, διὰ νὰ πληγῶνται εἰς τοὺς πόδας οἱ γυμνόποδες Ἀβησσινοὶ καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ τρέξουν κατὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ. Οἱ λέοντες τοῦ Ρὰς Ἀλούλα τὰ ἔχουν αὐτὰ παιγνίδια. Εὐφύεστατοι ὄντες, διότι δὲν τρέφονται μὲ μακαρόνια, ἀλλὰ μὲ ζωντανὸ κρέας βωδινὸ ἐνδυναμόνον καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν, γνωρίζουν πῶς νὰ μηδενίσουν τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπινοίας καὶ ἐπινοοῦν αὐτοὶ ἄλλα στρατηγήματα μοναδικά.

Ἐπὶ τούτου ἐνθυμούμεθα τὸν μετὰ τῶν Αἰγυπτίων πόλεμον αὐτῶν. Ὁ Μίσιγγερ πασσᾶς ἄγων τριάκοντα πέντε χιλιάδας ἀνδρῶν ἐστρατοπέδευεν ἐν τῷ Τιγγρῇ τῆς Ἀβησσίας. Ἀλλὰ δύο μάχας μόλις ἐπρόφθασε νὰ συγκροτήσῃ τὴν μίαν ἐν Γκοῤῥα καὶ τὴν ἄλλην ἐν Γκουντὰ-Γκουντὶ, καθ' ἃς οἱ Ἀβησσινοὶ τοῦ ἔσφαξαν μέχρις ἐνός τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς καὶ τριανταπέντε χιλιάδες ἀμελέτητα ἐστόλισαν ὡς τρόπαια τοὺς φοβεροὺς νικητὰς, οἵτινες ἀπέκαμον πλέον κόπτοντες καὶ κόπτοντες. Διότι ὁ Ἀβησσινὸς εὐθὺς ἅμα φονεύσῃ τὸν ἐχθρὸν του, ἢ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ τοῦ κοψῇ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, μετὰ μεγάλῃ δὲ προσοχῇ καὶ δεξιότητι ἐκτελοῦν τὴν ἀκρωτηρίασιν καὶ τὰ περνοῦν ἐν εἰδει περιδεραίου εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ ἵππου ἢ τῆς ἡμιόνου αὐτῶν ἢ τὰ κρατοῦν κρεμάμενα ἀπὸ τῆς λόγχης τοῦ δόρατος αὐτῶν καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ ἴδια ἐπιδεικνέουσιν θριαμβευτικῶς εἰς ἀνδρας καὶ γυναῖκας διὰ νὰ θαυμάσῃ ἡ ἀνδρεία των. Ἐκαστος δὲ μαχητῆς κρατεῖ οὕτω ἀκριβῆ σημεῖωσιν τῶν ὅτων ἐχθρῶν ἔχει φονεύσει διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς.

Κατὰ τὰς δύο ῥηθείσας μάχας ὁ Μίσιγγερ πασσᾶς ὅστις καὶ αὐτὸς σφαγεῖς ὑπέστη τοιοῦτον ἀτιμωτικὸν ἀκρωτηριασμὸν, εἶχεν ἀνορύξει εὐρεῖαν καὶ μακρὰν τάφρον πρὸ τοῦ στρατοπέδου αὐτοῦ, πέραν δὲ τῆς τάφρου ἔσπειρε τὸ ἔδαφος μὲ κοπτερώτατα γυαλὰ, ἀλλ' οἱ Ἀβησσινοὶ ὀρμῶντες κατ' αὐτοῦ ἐπετοῦσαν τὰς ἀσπίδας των ἐμπρός, ἐπλάκωναν οὕτω τὰ γυαλὰ καὶ ἐπατοῦσαν ἀκινδύνως οἱ ἐμπροσθινοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπερνοῦσαν ἐπετοῦσαν πάλι τὰς ἀσπίδας των πρὸ μπροστά, ὁ καθεὶς δὲ αὐτῶν ἔφερε φέρτωμα χόρτου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγέμιζε τὴν τάφρον καὶ τοιοιτοτρόπως ἐτελείωσε τὸ πανηγύρι. Ἐσφάγη δὲ ὁ Μίσιγγερ πρὸς ἐνῶ ἔπινεν εἰς τὴν σκηνὴν του, μετὰξὺ πλήθους φιαλῶν κονιάκ, καὶ ὅλ' αὐτὰ ἔγειναν διὰ νυκτός.

Ἡ νυκτερινὴ ἐφοδος εἶναι τὸ φόρτε τῶν Ἀβησσινῶν, πολεμοῦν δὲ ὀρμῶντες, ἢ μᾶλλον πετώντες καὶ ἀλαλάζοντες καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως—διότι κράζουν *λάλα! λάλα!*—ἀναμιξί τ' ἐπεί μετὰ πεζῶν. Καιροφυλακτοῦν δὲ πάντοτε τὴν νύκτα. Ἐκαστος αὐτῶν φροντίζει μόνον νὰ φονεύῃ. Μόλις ρίψουν δύο τρία τουφέκια, κρεμοῦν τὸ ὄπλον καὶ σπεύδουν

— 5 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 5 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ Ἡ ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Σὰς βεβαίῳ ὅτι εἰς μάτην θὰ ἐρευνήσητε . . ἡ τελευταία τοιοῦτου εἶδους θανατικὴ ποινὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ ἐνδόξου Σουλτὰν Μαχμουτ, ἥτοι ἀπὸ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν.

— Ἐπεισθὴν, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ροβέρτος, καὶ τώρα ἀφοῦ ἱκανοποιήθῃ ἡ περιέργειά μου, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ με ὁδηγήσητε εἰς Πέραν καθὼς εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ τὸ προτείνητε.

— Ἀληθὲς εὐχαρίστησις δι' ἐμὲ θὰ ᾔναι τοῦτο. Συγχωρήσατέ μοι νὰ δώσω μερικὰς διαβεβαιώσεις εἰς τοὺς ἀνδρας μου καὶ εἶμαι ἰδικός σας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὠμίλησε διὰ βραχείων μετὰ τῶν στρατιωτῶν του, κατόπιν δὲ τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα οὐ ἤγειτο διηυθύνθη πρὸς τὸ σερασκέρητον.

Οἱ δύο καθάσκηδες ἔμειναν καὶ ἅμα τοῖς εἶπε μίαν λέξιν ὁ νεαρὸς Τοῦρκος προεπορεύθησαν διὰ νὰ διέλθωσι διαγωνίως τὴν πλατεῖαν.

Τώρα εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κύριε, εἶπε φιλοφρονητικῶς ὁ ἀβρὸς Ὁσμανλῆς. Δὲν εἶμεθα πολὺ μακρὰν τῆς γεφύρας τῆς Βαλιδέ, τὴν ὁποῖαν θὰ περάσετε διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Πέραν, καὶ ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε . . .

— Ὅχι, πρὶν σὰς παρουσιάσω τὸν φίλον μου καὶ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος ὅστις ἔβλεπεν ὅτι εἶναι ἀνταξία σεβασμοῦ ἡ ἀβρότης τοῦ ἀπίστου.

— Εἶμαι ὁ λοχαγὸς Ὁρζερῆ, τοῦ πρώτου τῶν ἀφρικανῶν Εὐζώνων, ὁ δὲ Κουρουνάκης ἀπ' ἐδῶ ὑπνέτησεν εἰκοσιν ἔτη εἰς τὸ αὐτὸ μ' ἐμὲ σύνταγμα. Φέρει δὲ ἑξ τραύματα αὐτὸς, ἐγὼ δὲ μόνον τρία· ἔλαβε μέρος εἰς τριάκοντα ἐκστρατείας, ἐνῶ ἐγὼ μόνον εἰς δεκαπέντε. Μετὰ τὸ Σεδὰν μᾶς ἔξυσαν καὶ τοὺς δύο.

— Τὸ ὁποῖον σημαίνει, νομίζω, ὅτι σὰς ἔθεσαν εἰς ἀποστρατεῖαν.

— Σωττά. Ἀλλὰ ποῦ διάβολο τὰ μάθετε τόσῳ καλὰ τὰ γαλλικά;

Ἐκαμα τὰς σπουδὰς μου εἰς Παρισίους καὶ ἠκολούθησα μαθήματα εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀγίου Κύρου.

νά ἔλθουν σῶμα πρὸς σῶμα κρατοῦντες μόνον τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν σπάθην καὶ ἀρχίζουν νά σφάζουν λυσσῶδῶς παλαιόντες μὲ τὸν ἐχθρὸν καὶ καταβάλλοντες αὐτὸν πάντοτε διὰ τῆς ἐξαισίας ρώμης τῶν μυῶνων αὐτῶν καὶ τῆς ὑπερανθρώπου εὐστροφίας των. Δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωποι, εἶναι τίγρεις αἰμοδιψεῖς· τίγριδος εὐκαμψίαν ἔχουν τὰ μέλη των. Ἄν ἀποκάμουν φονεύοντες ἐπιστρέφουν πρὸς τὸν μακρὰν καθήμενον στρατηγὸν ἢ βασιλέα καὶ ἀνακράζον φέροντες τὰ τρόπαια περὶ ὧν εἰπομεν: «Ἐγὼ εἶμαι δούλος τοῦ στρατηγοῦ Ρὰς-Ἀλούλα (ἂν ᾦναι αὐτὸς ὁ στρατηγὸς των) ἢ τοῦ βασιλέως (ἂν ᾦναι ὁ βασιλεὺς) ἐπαινούμενοι δὲ καὶ ἐνθρυνόμενοι δὲν αἰσθάνονται πλέον κόπωση καὶ πετοῦν πάλιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης διὰ νὰ δρέψουν νέας δάφνας καὶ . . . νέα ἀμελέτητα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὴν ἐγχείρησιν ταύτην, ἐν τῇ βίᾳ των, ἔκτελουν καὶ ἐπὶ ζῶντος ἐτι τραυματίου.

* *

Φαντάσθητε τώρα μὲ τί διαθόλους τὰ ἔμπλεξαν οἱ Ἰταλοὶ ἀφοῦ κινδυνεύουν καὶ μὴ φονευόμενοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἀνδρικήτητά των εἰς χεῖρας τῶν Ἀθησινῶν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα κατάλληλοι μόνον διὰ νὰ φυλάττουν τούρκικα χαρέμια!

Ῥωμῆος.

ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

Εἰς σπουδαίας συναδέλφους ἔγινε λόγος περὶ νεκροφανειῶν ὑπὸ πτωπῶν ἢ ἀληθῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα μᾶς ἐνδιαφέρει ὅλους δὲν πρέπει καὶ ὁ Ῥαμπαγάς νὰ τηρήσῃ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νεκροφανή σιγὴν.

Χειροτέρα κατάστασις τῆς νεκροφανείας δὲν ὑπάρχει.

Ζῆς καὶ εἶσαι πεθαμένος.

Εἴσαι πεθαμένος καὶ ζῆς.

Τὸ μεγαλειότερό σου βάσανο εἶναι ὅτι πολλάκις ἀκούεις καὶ νομίζεις τί λέγεται, τί γίνεται γύρω σου, ἴσως δὲ ἡ μόνη σου ἀπόλαυσις ἢ ἱκανοποιούσα τὴν φιλαυτίαν σου, τὸν ἐγωϊσμόν σου, ἂν ᾦσο ἄξιος

ἀγχόνῃς ἐν τῇ ζωῇ, θά ᾦναι ν' ἀκούῃς τὰ ἐγκώμια τὰ ὅποια σοῦ πλέκουν οἱ πρῶτοι ψεῦσται τοῦ κόσμου, διὰ τῶν λόγων αὐτῶν, οἱ ἐπικήδειοι καὶ ἐπιτάφιοι ρήτορες.

* *

Λιθθάνεσαι· οἱ σὲ σηκώνουν, σὲ βάζουν εἰς τὸ φέρετρον, σὲ ψάλλουν, σὲ πηγαίνουν νὰ σὲ θάψουν καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς μίαν κίνησιν, ν' ἀνοιξῇ τὰ βλέφαρά, νὰ σαλεύσῃς τὰ χεῖλη καὶ νὰ βάλῃς μίαν φωνήν, διὰ τὴν παύσῃ αὕτη ἡ τραγικὴ κωμωδία, καθ' ἣν ὅλοι ἀπατῶνται· ἐκτός σου, ὅστις θὰ ἠδύνασο νὰ τοὺς φωτίσῃς, ἀλλὰ . . . δὲν δύνασαι.

* *

Ἀκούεις τὸ ἀδεῦτε τελευταίον ἀσπασμόν καὶ αἰσθάνεσαι τὸ ὀλέθριον τὸ ὕστατον ἐκεῖνο φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου σου παρὰ συγγενῶν καὶ φίλων, κρίνον ὡς τὸ παρὰ τοῦ Ἰούδα δοθέν εἰς τὸν μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ.

Σὲ φέρουν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἀκούεις τὴν μονότονον ρομφαλμυδίαν τῶν ἱερέων, τὸ Ἄῤῥωμοι ἐν ὁδῷ ἀλληλούϊα καὶ δὲν δύνασαι νὰ κράξῃς, πρὸς αὐτούς: «Βου-θαθῆτε!

Ἰδοὺ ὁ λάκκος σου.

Θὰ σὲ ρίψουν.

Σὲ ρίπτουν εἰς αὐτόν.

Ντούπ! Νούπ! κτυπᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς πλευράς τοῦ λάκκου σου τὸ φέρετρόν σου.

Καὶ σὺ ζῆς!

Ἀδιάφορον!

Ὁ νεκροκόπος ἀπεφάνθη ὅτι ἀπέθανες.

Ὁφείλεις νὰ ᾦσαι νεκρός.

Καὶ ἀκούεις ἐπὶ τοῦ πώματος τοῦ φερέτρου σου καταβισσάμενος εἰς τὸν λάκκον ἕνα χρόνον ἀπαίσιον.

Εἶναι ἡ πρώτη φούχτα χύματος ἣν ρίπτουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι σου.

Ἐπειτα ἕνα χρόνον ἀπαισιώτερον.

Εἶναι ἡ πρώτη φτυαριὰ τοῦ νεκροθάπτου σου.

Ἐλείον πλέον τὸ μετὰ τῆς ζωῆς διαζυγίόν σου.

Ἐτάφης.

Ἐκεῖ εἰς τὰ τρίταρα τοῦ τάφου σου παρέρχεται ὁ λήθαργος, ἐξυπνᾷς δύνασαι πλέον νὰ κινήθῃς, νὰ φωνάξῃς, νὰ κράξῃς βοήθειαν, Ἄλλ' ὅλα μάταια. Τότε ἀρχίζει ἡ ἀληθὴς ἀγωνία τοῦ θανάτου σου.

Ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπεις τὸ σκότος. Ν' ἀνορθωθῇς δὲν δύνασαι. Ἡ ἀναπνοή σου μολύνει ταχύτατα τὸν ὀλίγον αέρα τοῦ φερέτρου σου. Ἀναπνέεις καὶ πνίγεσαι. Συστρέφεσαι περὶ σὲ αὐτόν, πνίπτεις πρηνῆς, ἀναστρέφεσαι πάλιν ὑπτίως, λακτίζεις, γρονθοκο-

Αἱ σπουδαί μου διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ ὀλεθρίου πολέμου τοῦ 1870. Ὁ τόπος μου εἶχεν ἀνάγκην ἀξιωματικῶν καὶ μὲ ἀνεκάλεσε πρὸς μεγάλην μου λύπην. Θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἂν ἐμαχόμην ὑπὲρ τῆς Γαλλίας· ἥτις ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἡμῶν ἐν Κριμαίᾳ.

— Φυσικώτατα. Ὁ πατήρ μου ἐπολέμησε πλαῖ πλαῖ μὲ τοὺς συμπατριώτας σας εἰς τὴν Σεβαστούπολιν.

— Τότε δόστε μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι καὶ ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἀποκαλῶ τυστρατιώτην, σύντροφον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ καλὸς Τούρκος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο ξένους. Ἄλλ' ὥρα εἶναι νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν κατοικίαν σας. Μπορεῖ νὰ περάσῃ καμμία περίπολος ζαπτιέδων, νὰ σᾶς ζητήσῃ ἐξηγήσεις, καὶ ν' ἀναγκασθῶμεν ἴσως νὰ τρέχωμεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα.

— Μπά! καὶ ἐγὼ ἐφαναζόμην ὅτι εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας αὐτοί. Ὅταν σᾶς συνήντησα ἐνόμιζον ὅτι διοικεῖτε ἀστυνομικὴν περίπολον.

— Ὅχι, ἐπανηρχόμην ἀπλούστατα στὸ σπῆτί μου, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ὑπηρεσίαν μου εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βακτσέ. Εἶμαι ὑπολοχαγὸς εἰς τὴν σωματοφυλακὴν τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Ἀπτοῦλ Ἀζιζ. Οἱ στρατιῶται τοὺς ὁποίους εἶδατε ἐπήγαιναν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σερασκέρτου, καὶ ἐκ σεβασμοῦ μὲ συνώδεον. Ἄλλ' οἱ δύο καβάσηδες εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου καὶ δὲν θὰ μᾶς

ᾦναι περιττοὶ ἔστω καὶ ἂν διώχουν μόνον τοὺς λυμαινομένους τὰς ὁδοὺς σκύλους.

— Θαυμάσια, ἀγαπητὲ σύντροφε, καὶ εἶμαι καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σας. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν καλλιεργήσω, καὶ τώρα ποῦ ξεύρετε τ' ὄνομά μου δύναμαι βέβαια νὰ σᾶς ἐρωτήσω τὸ ἰδικόν σας.

— Μοῦ ἐνθυμίζετε ὅτι ἔπρεπε πρῶτος ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ. Ὀνομάζομαι Μουράτ ἐφέντης.

— Ἐφέντης, εἶναι ὁ κύριος τουρκιστί;

— Κάτι περισσότερο. Εἶναι εἶδος τίτλου πολὺ διαδεδομένου. Γνωρίζετε ἀναμφιβόλως ὅτι ἡμεῖς ἐν Τουρκίᾳ δὲν ἔχομεν κληρονομικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ εὐγένειαν. Ἄλλ' ὅταν ὑπηρετῇτε τὴν κυβέρνησιν, εἰσθε κατ' ἀρχὰς ἐφέντης, ἔπειτα γίνεσθε μπέης καὶ κατόπιν πασσᾶς.

— Τότε, ἀγαπητὲ μου ἐφέντη, σᾶς εὐχομαι νὰ γενῇτε πασσᾶς, τὸ ταχύτερον.

— ὦ! δὲν εἶμαι φιλόδοξος καὶ ἀρκοῦμαι εἰς τὴν παρούσαν κατάστασίν μου.

— Ἀλήθεια, εἰσθε ὑπολοχαγός . . . καὶ δὲν εἰσθε περισσότερο τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

— Εἰκοσιτεσσάρων.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σας δὲν εἶχ' ἀκόμη τὴν ἐπωμίδα. Εἶνε καλὸς ὁ μισθός σας;

— Θὰ ᾦτον ἐπαρκὴς ἐὰν τὸν ἐπαιρνα· ἀλλὰ δὲν τὸν πή-

πεις ἐπάνω, κάτω, δεξιά, ἀριστερά καὶ βάλλεις κραυγὰς, ὠρυγὰς, ἐπικαλεῖσαι τὸν Θεὸν καὶ ταυτοχρόνως τὸν βλασφημείς, ἀλλὰ ὅλας σου τὰς κραυγὰς ἀναγκάζεσαι πάλιν νὰ τὰς καταπίνῃς ἀναπολλομένης καὶ ἐπιστρεφούσας πρὸς σὲ ὡς ἐλαστικαὶ σφαῖραι βαλλόμεναι κατὰ τῶν ἀμειλίκτων πλευρῶν τοῦ νεκροκραδῶντος σου.

Ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ τῇ ὑποχονίᾳ βλέπεις φωσφορίζουσιν τὴν ἀσφυκτιῶσαν ἀναπνοὴν σου. Αἱμῶδαις κυριεύει τὰ μέλη σου. Αἰσθάνεσαι μυρμηκίαςιν ὡς ἂν ᾗδῃ βόσκωσιν ἐπὶ σοῦ οἱ σαρκοφάγοι σκώληκες.

Δάκνεις ἐν τελευταίᾳ ἀγωνίᾳ τὰς σάρκας σου καὶ παραδίδεις τὸ πνεῦμα . . . εἰς τὴν κουταμάραν τοῦ νεκροσκόπου σου, ἢ τὴν κακοῦργον συνενοχὴν τῶν ἐχόντων συμφέρον νὰ θεωρηθῇς μίαν ὥραν ἀρχήτερα νεκρὸς . . .

Διὰ τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην δὲν ὑπάρχει πλέον σήμερον νεκροφάνεια, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινόν ἐστι, ἐν μιᾷ τῆς Αὐστρίας πόλει ἐνενοήθη τὸ ἐξῆς ἀσφαλιστικὸν μέτρον πρὸς διάσωσιν τῶν νεκροφανῶν.

Ἀπλώνουν ἐπὶ τραπεζῶν τὸν ἄνθρωπον ἢ τὴν ἄνθρωπον. Δένουν εἰς τὰ δάκτυλά του σπάγγους μὲ γουδοῦνια κρεμάμενα ἄνωθεν τοῦ ὀματίου ἐνὸς φύλακος καὶ ἀφίνουν εἰς τὸν νεκροφανῆ τὴν φροντίδα νὰ τραβῇ τὸ κευδόνι, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φύλακα ὅτι ζῇ. Οὐδεὶς δὲ θάπτεται ἐκεῖ πρὶν ἢ φανῶσιν ἐπὶ τοῦ λειψάνου του σημεῖα ἀποσυνθέσεως.

Ἐπὶ τούτοις ἐνθυμούμεθα τὸ ἐξῆς ἱστορικόν.

Ἐν Παρισίοις ἤκμαζε ποτε περικαλλεστάτη ἡθοποιὸς ἥτις ἀπέθανεν ἐν ἄκμῃ νεότητος, εἰκοσαέτις μόλις.

Μετά δύο ἔτη ἠνοιχθῇ τὸ μνημῆός της, καὶ εὗρεθῇ ἐν αὐτῷ ὁ σκελετός της πρηνῆς, δάκνων τὸν βραχίονα τῆς μιᾶς χειρός.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἔχει καὶ τὸ κωμικόν αὐτῆς μέρος ἡ νεκροφάνεια.

Ἐν μιᾷ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου ἀπέθανε ποτε ἡ σύζυγος ἐνὸς καπετάνιου, δύστηνος, σπρημένη γυναίκα ὅσῳ πέρνει, διὰ τὴν ὅποιαν ὁ ἄδρας της ἔλεγε:

— Κἀλλιά ἔχω νὰ ταξιδεύω μὲ τὴ χειρότερη προδέντσα παρὰ νὰ ζῶ μὲ τέτοια γυναίκα!

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἡ τρικυμία τοῦ αὐτῆ πεθαίνει καὶ τὴν σπκῶνουν νὰ τὴν θάψουν.

Ἐστὸ δρόμο ὁμῶς ποῦ τὴν πῆγαιναν ἀγκυλώνουν τὸ λείψανον καὶ βάτα καὶ ἡ νεκρά ζωντανεύει, διότι ἦτο νεκροφανὴς μόνον καὶ ὄχι τέλεια νεκρά.

Ὁ καπετάνιος ἐδέχθη μετὰ λύπης τὴν ἀνάστασιν της.

Μετά τινα καιρὸν πεθαίνει πάλιν γὰ καλὰ ἡ πρῶν μακαρίτισσα καὶ ὁ καπετάνιος συνοδεύων τὸ λείψανόν της φωνάζει ἐνφ τὴν πῆγαιναν εἰς τὸ νεκροταφεῖον:

— Ἀμὲν μὴ μοῦ τὴν ἀγγίξετε πάλι στὰ βάτα!

Καὶ ἡμεῖς ἐνεκράζομεν ὡς τοῦ ἤρχισαν νὰ φαίνωνται παρ' ἡμῖν ὑποπτοί, ἀλλόκοτοι, ἀνεξήγητοι νεκροφάνειαι:

— Ὅσῳ μπορῆτε ἀγγίξετε τοὺς νεκροὺς στὰ βάτα!..

Δόκτωρ Ῥαμπαγᾶς.

ΧΦΟΝΙΚΑ

Ἡ ξυλόστρωσις τῶν ὁδῶν. — Πυρετωδῶς ἐργάζεται ἡ νέα ἡμῶν δημοτικὴ ἀρχή. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ οὕτω βεβαίως θὰ κάμῃ θαύματα. Ἐν τῶν θαυμάτων αὐτῆς, τὸ δνεῖρον τῶν Ἀθηναίων, τὸ ἀπίστευτον θὰ ᾔῃαι ἢ ἐξάλειψις τοῦ κονιορτοῦ καὶ τοῦ βορβόρου, διὰ τῆς ξυλοστρώσεως τῶν ὁδῶν, ἡ ὁποία τῶρα μόλις φαίνεται ὅτι θὰ κατορθωθῇ, ἐνφ ἡδύνατο νὰ γείνῃ πρὸ πολλοῦ, ἐὰν δὲν εἴχομεν δημοτικούς ἀρχοντας, ὧν ἡ ράχις ἦτο ἀξία ξυλοστρώσεως, διότι ἡνείχοντο νὰ τυφλώνωνται ἐκ τοῦ κονιστάλου τῶν ὁδῶν ἡμῶν οἱ δημόται, ἴσως διὰ νὰ στραβώνωνται χειρότερα καὶ νὰ τοὺς ξαναψηφίζουν ὅσα τυφλά. Ἡ ὑπερήφανος δρῦς τῆς Ἀκαρνανίας, ὁ Γρίβας τῶν δένδρων, θὰ τεθῇ ὑπὸ δοκιμασίαν εἰς τμήμα τι ὁδοῦ ἐκ τῶν ἔχουσῶν τὴν μείζονα κυκλοφορίαν ἡμαξῶν καὶ ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἐπιδράσεις τοῦ ἀέρος· διότι ἄλλοι μὲν νομίζουν ὅτι τὸ κλίμα τῶν Ἀθηναίων δὲν εἶναι εὖνουν εἰς τὴν ξυλόστρωσιν τῶν ὁδῶν, ἄλλοι δὲ φρονοῦσι τὸ ἐναντίον. Ἀποῦ δὲ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς δαπάνης ἐκαστοῦ τετραγωνικοῦ μέτρου διὰ τοιαύτην ἐπίστρωσιν, θὰ προβῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ ἀντίο σκόνῃ, ἀντίο λάσπῃ! . . . Ἄλλ' ὄχι μὴ βιάζεσθε, μὴ νομίζετε ὅτι ἔχετε ἤδη τὸ βῶδι, διότι κρατεῖτε τὸ σχοινὶ ποῦ θὰ τὸ δέσετε ὅταν καὶ ἂν τὸ ἀγοράσετε. Ὅλ' αὐτὰ τὰ θαύματα μὴδενίζονται, ἂν δὲν εὗρεθῇ

ραμε ποτὲ, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τὸ σιτηρέσιον ἐρ' οὐ δικαιούμεθα. Τί τὰ θέλετε; Ἡ Τουρκία δὲν εἶναι πλουσία.

— Διάβολε! ἀλλὰ τότε πῶς κάμνετε;

— Ὅσοι δὲν ἔχουν ἀτομικὴν περιουσίαν ὑποφέρουν ἀγογγύστως.

— Ἄλλ' ὑμεῖς, ἀγαπητὲ συνάδελφε, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχετε προσόδους.

— Προσόδους ὄχι. Ὁ ὀρθοκευτικὸς ἡμῶν νόμος μᾶς ἀπαγορεύει νὰ τοποθετῶμεν χρήματα ἐπὶ τόκῳ, ἀλλ' ἔχω σπίτι δικό μου, καὶ μέσα εἰς κιβώτιον χρηματικόν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν θὰ ἐξαντλήσω καὶ ἂν ζήσω ἑκατὸ χρόνια.

— Εἰς κιβώτιον! ἐπανέλαθεν ὁ λοχαγὸς ἀνακαγχάζων, ἔχετε ὅλην σας τὴν περιουσίαν εἰς κιβώτιον, καὶ παίρνετε ὀλοένα ἀπὸ μέσα! Αὐτὸ δὲ πρὸ εἶν' ἀπὸ τ' ἄγραφα!

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μὰ τὴν πίστι μου, καλὰ τὸ κάμνετε ἴσως. Ὅσάκις ἡγόρασα μετοχὰς, ἐξέπεταν κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ καταντοῦσε νὰ βρίσκωμαι μόνον μὲ παληόχαρτα χωρὶς ἀξίαν στὸ χέρι.

— Ἀδιάφορον, ὑπέγρυζεν ὁ Κουρουνάκης, οἱ γάλλοι στρατιῶται δὲν μποροῦν νὰ παραδεχθῶν τὸ τούρκικο σύστημα, καὶ ἂν ἀργοῦσαν ἓνα μῆνα νὰ πάρουν τὸ μισθὸν τους, θαρρῶ πῶς μισὸς δὲ θὰ πῆγαινε στὴ γραμμῇ.

Συνομιλοῦντες, ὁ εἰς τὴν ὑπαρεσίαν τοῦ σουλτάνου ὑπολοχαγὸς καὶ οἱ δύο πρῶν ἱππεῖς τοῦ πρώτου τῶν ἀφρικανῶν

εὐζώνων διέτρεχον τὰς παρὰ τὴν μεγάλην ἀγορὰν ἐκτεινομένας στενάς ὁδούς.

Οἱ καβάσηδες προηγούντο αὐτῶν κρούοντες τὸ λιθόστρωτον διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀργυρομήλων ράβδων, καὶ ἀφυπνίζοντες κοπάδια σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔφευγον, διότι αἱ ὁδοὶ τῆς Πόλεως τοῖς ἀνήκουν, ἀλλ' ἐγρύνηζαν δεικνύοντες τοὺς ὁδόντας πρὸς τοὺς χριστιανούς οἵτινες τόσῳ τολμηρῶς διήρχοντο τὸ κράτος αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν ὅπου ἐγείρεται τὸ ὠραῖον τέμενος τῆς Βαλιδῆ σουλτάνας, καὶ οἱ ἀποπλανηθέντες Γάλλοι παρετήρησαν μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως τὸν λιμένα σπινθηρίζοντα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Ἀπέναντι ἔλαμπον ἐκ φώτων οἱ λόφοι τοῦ Περὰν καὶ ὁ Γαλατᾶς, ἡ δὲ αὖρα ἔφερεν ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῆς ἀρμονίας πνοήν· διότι ἂν ἐν τῷ τουρκικῷ μέρει τῆς πόλεως κατακλίνεται ὁ κόσμος ἐνωρὶς, ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ, διάγουσι παννύχιον βίον εὐφρόσυνον καὶ μαίνονται αἱ ὑπαίθριοι ὀρχήστραι.

— Τέλος πάντων! ἀνεφώνησεν ὁ λοχαγός. Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ ποῦ εὕρισκομαι. Μόνον τὸ γεφύρι θὰ περάσωμε καὶ εἰμεθα στὰ δικά μας τὰ νερά. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα ν' ἀλλάξω ρούχα γιὰτὶ ἔγεια παππὶ.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μουράτ ἐφέντης. Συγγνώμην, κύριε . . . εἶναι τόσο σκοτάδι εἰς τοὺς ἀθλίους μας δρόμους . . . δὲν εἶχα ἰδεῖ πῶς εἶχατ' ἀνάγκην φορεμάτων καὶ φωτῆς νὰ

ὁ παντοδύναμος παρᾶς, καὶ εἰς τοῦτο καταγίνεται ἡ δημοτικὴ ἡμῶν ἀρχὴ προσδοκῶσα καὶ τοῦ Δημοσίου τὴν συνδρομὴν καὶ παραδοκοῦσα τὴν εἰς Ἀθῆνας ἐμφάνισιν δύο Μεσοσιῶν, δύο ζαπλοῦτων ὁμογενῶν ἐκ Λονδίνου κατερχομένων ἐδῶ ἵνα ἰδρῶσι τράπεζαν μὲ πενήντα ἑκατομύρια κεφάλαια καὶ βιομηχανικὰ καταστήματα, τῶν κυρίων Μπαλῆ καὶ Ἰωνίδου. Ἄν ἀληθεύῃ ὅτι ἡ ἑκατομμυριούχος αὕτη δυὰς ἔχῃ τόσῳ καλὰς διαθέσεις ὑπὲρ τοῦ δήμου τῆς ἀξίζει νὰ καταβοῦν αἱ Ἀθηναῖοι εἰς Πειραιᾶ καὶ νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν μετὰ βαίων καὶ κλάδων καὶ ὥσανά. Ἄνευ κονιορτοῦ καὶ λάσπης καὶ μὲ νερόν ἄφθονον καὶ μὲ χρῆμα αἱ Ἀθηναῖοι δύνανται νὰ προκαλέσῃ εἰς διαγωνισμόν οἰανδήποτε ἄλλην εὐρωπαϊκὴν πόλιν, ἀφοῦ καμμία δὲν ἔχει τὸν ὀρίζοντά της καὶ πρὸ πάντων τὸν οὐρανόν της, ἵνα μὴ εἴπωμεν τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς.

* *

Ἐν τούτοις ὁ ἡμέτερος Μυριανθούσης μαθὼν ὅτι θὰ στρωθοῦν μὲ ξύλα καὶ ὁδοὶ τῆς πόλεως εἶπε :

— Διάβολε ! Φοβοῦμαι τότε μήπως ἀπαγορευθῇ τὸ εἰς τοὺς δρόμους κάπνισμα !

* *

Ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος.— Πολὺ τοῦ ῥίχθηκαν τοῦ ἀρτισυστάτου Πολιτικοῦ Συλλόγου αἱ σπουδαῖαι συνάελφοι ἀγανακτήσασαι ἰδίως διότι δὲν ἀφῆκεν αὐταῖς τὴν εἰσοδὸν ἐλευθέραν καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀνέμιχθησαν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ σωματείου τούτου. Μεγάλῃ καὶ ἀδίκῳ εἶναι ἡ ἀπαίτησις των. Τί ταῖς μέλει, ἂν ἡ ἀντιπολίτευσις θέλῃ νὰ ξεθυμαίνῃ καὶ αὐτὴ, νὰ λέγῃ τὸν πόνο της, κατὰ τοὺς χαλεποὺς χρόνους, οὓς διέρχεται μακρὰν τῆς ἐξουσίας, ἐνοικίῃ μίαν αἰθούσαν ἐκεῖ καὶ συνέρχεται καὶ τα λέει μεταξὺ της ; Ἀνησυχοῦν ἄρᾳ γε αὐταί, ὡς συμπολιτευόμεναι, μήτοι ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τεκταίνεται ἀνατροπὴ τῶν καθεστώτων καὶ κατορθωθῇ αὕτη αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπτου, πρὶν ἢ προφθάσῃ αὐταί, τὰ μαυροκόρυφα τῆς κυβερνητικῆς στάνης νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ τῶν ὑλακῶν αὐτῶν τοὺς ποιμένας καὶ τὰ πρόβατα περὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν λύκων ;

στεγνώτετε . . . Ἐπρεπε νὰ προτείνω νὰ περάσωμε πρῶτ' ἀπὸ τὸ σπίτι μου . . .

— Ἀλλὰ . . . σὰς συνέβη λοιπὸν κἀνὲν δυστύχημα ;

— Ναί, ἔπεσα 'στὴ θάλασσα.

— Μαντεύω. Θὰ κάματε κανένα γυρὸ μὲ καῖκι . . . καὶ θ' ἀνετράπη . . .

— Ἀκριβῶς.

— Πολὺ ἐπικίνδυνα εἶναι τ' ἀναθεματισμένα, 'σὰν δὲν εἶναι κανεὶς συνηθισμένος, καὶ εἶχατε τύχην ποῦ τὴν γλυτώσατε μ' ἕνα μπάνιο . . . Θὰ σὰς ἐβοήθησαν, πιστεύω, οἱ καϊκτοῦδες σας.

— Ἄ ! ναῖσκε, μάλιστα ! Τὸ 'στηψαν, καὶ μ' ἄφησαν μάρμαρο.

— Ὁ φίλος σας δὲν ἦτο μαζὶ σας, διότι βλέπω καὶ εἶναι στεγνός.

— Ὅχι. Μ' ἐπερίμενε εἰς τὸ παράλιον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ λοχαγός, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἔμελε νὰ διηγηθῇ τὸ ἀληθές του ἐπεισόδιον εἰς Τουρκίαν.

— Συγγνώμην διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἐπανέλαθεν ὁ Μουράτ, ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν ἐνζυγάστητε ;

— Κοντὰ κοντὰ σ' ἕνα κῆπον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε, νομίζω, Βλάχα Μποστάν.

— Τὸ σπίτι μου εἶναι δύο βήματα μακρὰν, καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν σὰς ἐβοήθησα. Μποροῦσα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σας.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τοιοῦτος συνωμοτικὸς χαρακτήρ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποδοθῇ εἰς σωματεῖον οὐ τὰ μέλη δαπανῶσι ὥρας ὀλοκλήρους εἰς λόγους μακροὺς, οὓς καὶ σπεύδουσι νὰ τυπώσωσι διὰ τοῦ φερωνύμου τοῦ Συλλόγου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου τοῦ ἐξερχομένου μάλιστα τῶν πιεστηρίων Ἀυλικοῦ τυπογραφείου.

Ἀφετέ τοὺς ἡσυχούς, ἀδελφε, τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὶ δὲν ἀναμιγνύονται εἰς τὰ καρναβάλια σας καὶ τὰ μασκαρέματα σας καὶ σεῖς μὴ χαλᾶτε τὴν ἀποκρηάτικη μακαριότητά σας, ἐτάζοντες τὸ ἦθος αὐτῶν τὸ τραγικὸν καὶ προσπαθοῦντες νὰ τοὺς γελοιοποιήσητε.

Δικαίωμα τῶν εἶναι νὰ μὴ σὰς δεχθοῦν εἰς τὸ σπίτι των, ἔξωθεν τοῦ ὁποῖου ἐκόλλησαν τὰ σήματα δύο πυρασφαλιστικῶν ἐταιριῶν, φοβούμενοι μὴ πάρῃ φωτὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκφυνομένων φλογερῶν λόγων.

— Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁσάκις πρόκειται νὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Λεβίδης ἐκεῖ μέσα, θὰ κράζῃ ὁ θυρωρὸς πρὸς πάντας τοὺς ἔξωθεν διαβαίνοντας :

— Βάρδα φουρνέλλο !

* *

Πεντακόσας καὶ πεντακόσας.— Μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐγράψαν ὑπὲρ τοῦ παλατιοῦ, ὅπως δικαιολογήσῃ αὐτὸ διὰ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς ἃς ἔδωκεν ὑπὲρ τοῦ χωνίου τῆς Γραβιᾶς τόσον ἀργά, προτιμήσαν νὰ βοηθήσῃ πρότερον δι' ἴσου ποσοῦ τὸ κομιτάτον τῶν μασκαράδων, ἡ κοινὴ γνώμη ἐξακολουθεῖ νὰ σχολιάζῃ πικρῶς τοῦ ἀνκιστορικοῦ ταμείου τὴν γλισχρότητα ἐν οὕτωσιν ἱερᾷ ὑποθέσει καὶ ν' ἀγανακτῇ διότι ὁ δοτὴρ τῶν χρημάτων δὲν ἔκαμε καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ Ὁδυσσεὺς Ἀνδρούτσου τοῦ 21 καὶ μασκαράδων τοῦ 1888.

* *

Ὁ Βουὴ ἐν Ἰταλίᾳ.— Ὁ φίλος ἡμῶν κόμης Μουὴ ἔδωκε χορευτικὴν ἐσπερίδα ἐν Ῥώμῃ, πρέσβυς ὢν ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐν Δογαλὶ σφαγῆς τῶν Ἰταλῶν καὶ τοῦ εἰς τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ μνημοσύνου καὶ εἶχε τὸ ἥκιστα διπλωματικὸν τσιμπὲ νὰ καλέσῃ εἰς τὸν χορὸν τοὺς αὐλικούς καὶ

— Πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος κατοικεῖτε κανέν' ἀπὸ τὰ ἄνωθεν τῆς θαλάσσης κρεμάμενα κλουβιά ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ, πενήντα μέτρα σχεδὸν μακρὰν τῆς ἀποβάθρας τοῦ Βλάχα-Μποστάν.

— Διάβολε ! παράξενο, ἐπιθύρῃσεν ὁ λοχαγός.

— Συγγνώμην, ἀγαπητὲ συνάδελφε, εἶπε μειδιῶν ὁ Μουράτ ἐφένδης, ἀλλὰ τί παράδοξον σὰς φαίνεται ὅτι κατοικῶ πλησίον τοῦ Βλάχα-Μποστάν ; Ὁμολογῶ ὅτι ἡ συνοικία δὲν εἶναι ὠραία, ἀλλὰ τὸ σπίτι τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ εἰς αὐτὸ ἐγεννήθην.

— Καλὰ ! ἀνερώνησεν ὁ Ροβέρτος, ἐννοῶ διατί μένετε εἰς αὐτό. Ἡ μετοίκησις καὶ ἡ μετακόμισις χαρεμίου δὲν θὰ ᾔνοιε εὐκόλον πρᾶγμα.

— ὦ ! δὲν εἶν' αὐτό, ἐγὼ δὲν ἔχω χαρέμι.

Ἀπορεῖτε δι' αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς Τοῦρκος παρατηρῶν τὴν ἐκφρασίαν τῆς μορφῆς τοῦ λοχαγοῦ.

— Πολύ. Ἐφανταζόμην ὅτι θὰ εἶχετε ἕξ ἐπτὰ γυναῖκας.

— Οὔτε μίαν. Κατοικῶ μόνος μὲ τὴν μητέρα μου. Ἄλλως δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσῳ σπάνιον ἐν Τουρκίᾳ, ὅσῳ τὸ ὑποθέτετε. Καὶ ἔπειτα, εἶναι πολὺ φυσικὸν ὅτι δὲν ἐνυμφεύθην. Εἶμαι ἀξιοματικὸς, ἴσως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ὥραν, κληθῶ εἰς ἐκστρατεῖαν. Τὸ χαρέμι ὅσον ὀλιγάριθμον καὶ ἂν ᾔνοιε θὰ μ' ἐστενοχώρει πολὺ.

— Μπᾶ ! Ὑμεῖς ὅσον εὐκόλως καὶ ταχέως ἀπαλλάττεσθε τῶν γυναικῶν σας, ὅταν θέλετε !

τοὺς ὑπουργοὺς, οἱ ὅποιοι ἐννοεῖται δὲν ἐπῆγαν. Αἱ ἰταλικάι ἐφημερίδες τὸ φουσούν καὶ δὲν κρύνει.

* *

Καὶ ἓνα τοῦ Λεσσέψ. — Ἐπὶ τῇ ψευδεὶ διαδόσει ὅτι ὁ μέγας οὗτος Ἀρεταῖος τῶν Ἰσθμῶν ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἔπεσαν ἀμέσως αἱ μετοχαὶ τοῦ Σουέζ καὶ τοῦ Παναμαῶ! Ἐδῶ ὅσω καὶ ἂν πίπτῃ μία ἰσθμοτόμος τόσον ὑφούνται αἱ ἐργασίαι τοῦ ἰσθμοῦ μας.

* *

Καὶ ἐν ἀθηναϊκῶν χρονικόν. — Θὰ ἐνθυμῆσθε ἴσως, ὅσοι ἀναγινώσκετε τακτικῶς ἐφημερίδας, ὅτι εἰς γενναῖος ἐπιλοχίας τοῦ ἱππικοῦ μας, ὀνόματι Ἡλίας Σακελλαρίου ἐν Μασσάβα διατρίβων ἐξεδιώχθη ἐκεῖθεν παρὰ τῶν Ἰταλῶν. Λοιπὸν ὁ συμπατριώτης μας οὗτος, δι' ἄλλης δόδου, πραγματοποιῶν τὴν παροιμίαν, καθ' ἣν τὸ καλὸ τὸ παληκάρι ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι, εὐρίσκεται σήμερον παρὰ τῷ Ρας Ἀλούλα καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ἐν ᾗ λέγει :

«Διὰ νὰ σῶσω τὴν δίκην τῆς ἐκδικήσεως, θὰ γδάρω ἓνα Ἰταλὸν καὶ θὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα!»!

* *

Αὐτὰ τώρα βεβαίως ὁ **Ραμππαῆς** δὲν τὰ συμμερίζεται, διότι αἱ ἀρχαί του εἶναι νὰ θέλῃ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς λαοὺς ἀγαπῶντας ἀλλήλους καὶ μάλιστα καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος σχέσεις, ἀλλὰ τί νὰ τὴν πῇ, πάλιν τοὺς ἀδελφοὺς Ἰταλοὺς, ἀφοῦ μᾶς παραφουκίζουν ;

* *

Πρὸ κοπαδίου Γάλων, ὁ ἡμέτερος Μυριανθούσης, ἀναφωνεῖ :
— Ἰδοὺ οἱ μόνοι **Γάλοι**, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦν καὶ οἱ Γερμανοί !

* *

— Πάλιν ἡ ἱστορία τοῦ δερματινοῦ σάκκου ! Ὑμεῖς οἱ Γάλλοι, νομίζετε ὅτι δὲν προωδεύσαμεν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸ τετρακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν.

Ὁ λοχαγὸς παρετῆρει τὸν ἐφέντην μετὰ παραδόξου προσοχῆς, καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς λησμονήσας ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πέραν, διότι ἐστάθη εὐθὺς ἅμα τῷ εἶπεν ὁ Μουράτ ὅτι ἡ οἰκία του ἐβόλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς ἀποβάθρας τῆς Βλάχκας.

Ἡ φαντασία τοῦ Ροβέρτου ἐκάλπαζε καὶ διελογίζετο μήπως ἡ τύχη τὸν ἔφερεν ἀκριβῶς ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς πνιγείσης.

Ἡ εἰκασία αὕτη δὲν ἦτο λογικὴ, διότι ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς Πόλεως, ἐνῷ ἐγίνετο ἡ θανάτωσις αὕτη, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος ἐκ τῆς ταρχῆς του δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ὁρθῶς.

— Σπουδαίως, ἐπανελάθε, δὲν εἴσθε νυμφευμένοι ;

— Ὁχι, σὰς ἐπαναλαμβάνω.

— Καὶ δὲν ἔχετε σκλάβαις ;

— Ἀγαπητὴ συνάδελφε, ἠδυνάμην νὰ σὰς κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐρωτῶν με τοιοῦτοτρόπως διαπράττετε βρεῖαν παράβατον τῆς ἀνατολικῆς ἐθιμοτυπίας. Μεταξὺ μουσουλμάνων, ποτὲ δὲν γίνεται λόγος περὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Ἀλλ' ἀγνοεῖτε τὰ ἔθιμά μας, καὶ ἡ περιέργειά σας μοῦ φαίνεται φυτικὴ. Εἶμαι μάλιστα προθυμώτατος νὰ τὴν εὐχαριστήσω, δεχόμενος ὑμᾶς αὖριον εἰς τὴν οἶκόν μου, ἐὰν εὐχρεσθῆτε νὰ

Μεταξὺ δύο :

— Θαρρῶ πῶς σ' ἔχω γιὰ τὸ Δρομοκατῆτη !

— Μὴ μοῦ τὸ λές κι' εὐθὺς βάζω γνώσι !

ΑΣΠΡΟ ΧΑΡΤΙ

Εἶναι τὸ κάτασπρο χαρτί

Σὰν τὴν ἀπείραχτη παρθένα

Δὲν ξέρει ποιὸς θὰ τοῦ ριχτῇ

Καὶ ποιὰ θὰ τὸ χαδέψῃ πένα.

Μπορεῖ νὰ τύχῃ ποιητῆς

Στὸν Παρνασσὸ νὰ τ' ἀνεβάσῃ,

Μπορεῖ κι' ἀπλὸς μελανωτῆς

Τὴν παρθενιά του νὰ χαλάσῃ.

Μπορεῖ νὰ λάχῃ Σολομὸς

Τῇ λευθερίᾳ μ' αὐτὸ νὰ ψάλῃ,

Μπορεῖ χονδρὸς λογαριασμὸς

Νὰ τὸ μαυρίσῃ τοῦ μπακάλη.

Μ' αὐτὸ καὶ Νεύτων ἤμπορεῖ

Κοπέρνικος ἢ Γαλιλαῖος

Νὰ λύσῃ πρόβλημα βαρὺ

Καὶ ν' ἀνατείλῃ κόσμος νέος.

* Ἡ Πάπας ἅγιος φριχτὸ

* Ἀρρεσμὸ νὰ σπενδονίσῃ

Κ' ἓνα πλανήτην σερπετὸ

Σοῦζο, ἀκίνητο νὰ στήσῃ.

δεχθῆτε γεῦμα τουρκικόν. Θὰ βεβαιωθῆτε ἰδίῳις ὁμμασιν ὅτι τὸ χαρέμι μου εἶναι κενόν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δέχομαι ἀγαπητὲ Μουράτ, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀδιακρισίαν μου. Μ' ἔχει πειράξῃ λίγὸ τὸ ακούσιον λουτρόν μου. Ἐκραξα βοήθειαν ἅμα ἔπεσα στὴ θάλασσα.... κανεὶς δὲν ἦλθε.... καὶ ὅμως θὰ μὲ ἤκουσαν ἀπὸ κείνα τὰ ξύλινα σπίτια.... καὶ διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν ἦναι κατοικημένα.

— Τὸ δικό μου δὲν εἶναι, καθὼς σὰς εἶπα· μόνον ἡ μητέρα μου κάθεται μέσα καὶ τρεῖς τέσσερης μαῦραι δοῦλαί της...

— Μαῦραι ! ἐπανελάθε χαμηλοφώνως ὁ λοχαγὸς ἐνθυμούμενος τὸ χρῶμα τῆς μυστηριώδους ἀγγελιαφόρου.

— Ὡστε δὲν ἦτο σπὸ σπίτι μου κἀνεὶς δυνάμενος νὰ ἔλθῃ πρὸς διάσωσιν ὑμῶν, ἀλλ' ἔχω γείτονα τοῦ ὁποίου οἱ πολυάριθμοι δούλοι μποροῦσαν καὶ ἔπρεπε νὰ τρέξουν εἰς βοήθειάν σας.

— Γείτονα, εἶπατε ;

— Ναί, τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Ῥουστὲμ πασσᾶν.

— Ἀ ! ἃ ! πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε ἄγαμος καθὼς ὑμεῖς, αὐτὸς ὁ πασσᾶς θάχῃ χαρέμι.

— Βέβαια.

— Καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐφωδιασμένα, ὑποθέτω ;

— Πιθανόν, διότι εἶναι πλουσιώτατος καὶ εἰς θέσιν νὰ πλουτῇ, ἀκόμη περισσώτερον.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι ;

Μπορεῖ βαγγέλιο ἱερὸ
 Νὰ διαβασθῇ 'στὸ πρόσωπό του,
 *Ἡ συναζάρι σοβαρὸ,
 *Ἡ ἱστορία Δὸν Κισσώτου.

Σ' αὐτὸ ποῦ γράφω τοῦτα δῶ,
 Ποιὸς ξέρει τί θὰ γράφαν ἄλλοι ;
 Μὰ τί μέλει ; Τραγουδᾷ
 *Ο,τι κι' ἂν μοῦ 'λθῇ 'στὸ κεφάλι.

Εἶναι τὸ κά-τ'ασπρο χαρτί
 *Σὰν τὴν ἀπειράχτη παρθένα,
 Δὲν ξέρει ποιὸς θὰ τοῦ ριχθῇ
 Καὶ ποῖα θὰ τὸ χαδέψῃ πένα.

Φρεῖντλης.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

*Ἡ ἀγαπητὴ συνάδελφος «Ἀκρόπολις» συχνότατα τὰ βάζει μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν παθαίνει. Χαιρετᾷ ἀφ' ἐσπέρας τὸ ἔαρ δι' ἑνὸς «καλῶς ὥρισε, ἔαρ», θερμοῦ, θερμοῦ. Εὐθὺς νὰ ᾄσθῃ βέβαιον ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἔχετε χαλασμὸ κόσμου, χιόνι, παγωνιά, κρύο τούρτουρα, ρούσικο κρύο καὶ νὰ ἔχητ' ἐτοιμα τὰ χονδρότερά σας φερέματα. Περιγράφει ἀφ' ἐσπέρας διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμάτων τὴ χιονιά, τὸ κρύο, τὸν οὐρανὸν τὸν μολύβδινον, τὴν γῆν τὴν κρυσταλλίνην; «Ἐτοιμάσατε τὰ καλοκαιρινά σας. Τὸ πρωὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ᾄναι: χαρὰ Θεοῦ, 'λακάδα ρωμέικη δ' ἀ γνησίους ρωμηοὺς, καιρὸς διὰ 'ξάπλωμα σὲ τρεῖς καρέκλαις, μὲ τὸ μαρκοῦτσι 'στὸ ἓνα χέρι, μὲ τὴν «Ἀκρόπολις» 'στὸ ἄλλο καὶ μὲ τὸ λοῦστρο 'στὰ πόδια σας. Οὕτω τὸ καλλίτερον βαρόμετρον, τὸ ἀσφαλέστερον προ-γνωστικόν τοῦ καιροῦ εἶναι ἡ περιγραφή αὐτοῦ ὑπὸ τῆς «Ἀκρόπο-λεως», ἀρκεῖ νὰ τὴν παίρνῃ ἀνάποδα. Τὴν Τετάρτην ὀργισθεῖτε καὶ αὐτὴ διότι τόσῃ τὴν εἶχε διαψεύσει ὁ καιρὸς ἐβγήγε περίπατο νὰ πάρῃ τὸ ἀέρα της, μ' ἐκεῖνο τὸ διαβολόκρυο, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ βορρῆς ξυρῖζων ἔκαμνε τόσην ἀντιπολίτευσιν εἰς τοὺς κουρεῖς καὶ

ἐξέφρασε μεταξύ ἄλλων τὴ φούρκα της διότι καθ' ὅλον τὸν ἐξοχικὸν περίπατον οὐδένα συνήντησεν ἐκτὸς ἐνὸς Γερμανοῦ δλοῖ, λέγει, εἶ-χον κρυφθῇ εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰ καφφενεῖα ἀλλὰ ἔχασαν τὴν θέαν τῆς παρθένου φύσεως, καὶ δὲν ἀνέπνευσαν τὸν ἸΟΔΟΥΧΟΝ ἀνεμον, ὅστις μὲ τὴν φρεσκάδα του ἔχυνετο εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Ἀττικῆς. »
 *Ἐδῶ φαίνεται, ἡ αὐτοῦ καὶ τῆς τὴν ἔκαμε πλέον νὰ χάσῃ καὶ τὴν ποῦ σὺ οὐλα ! Διότι γνωστὸν ὅτι τὸ ἰώδιον εἶναι θαλασσινὸν προϊόν καὶ μόνον ἀνεμὸς πνέων ἀπὸ τῆς θαλάσσης θὰ ἡδύνατο, ἂν τῇ ἦτο δυνατόν, νὰ τὸ φέρῃ ἔως εἰς τοὺς πνεύμονάς μας, ὁ δὲ ἀνεμὸς τῆς τετάρτης ἦτο βορρῆς, δὲν ἦτο μπάτης. Ἀλλὰ καὶ μπάτης εἰς ἐφου-σῶσε δὲν τῇ ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ ἰοδούχος (γράφει ἰωδιούχος) διότι τὸ ἰώδιον μόνον διὰ χημικῆς ἐργασίας δύναται νὰ ἐξαχθῇ καὶ ὡς φάρμακον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν ὀργανισμόν, εἰδεμὴ δλοῖ οἱ ἀνεμοὶ κι' ὅλα τὰ μπουρίνια νὰ φυσήσουν, δὲν τὸ μετατοπίζουν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δὲν εἶναι ἀλήθεια, φίλε ἱατρὲ Παρίση, ἰταλοφάγε ;

*Ὁραῖαν πόλκαν, τὸ σύνηθες, ἀνέκρουσε τὴν Πέμπτην ἡ μου-σικὴ τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἔργον τοῦ μουσικοῦ κ Μαυρόχῃ, ὅστις ἔχει, φαίνεται, μέλλον. Ἡ φαν-τασία καὶ ἡ ἐμπνευσις εἶναι μεταδοτικὴ εἰς τὴν μουσικὴν αὐτήν. Ὁ ἔνας ἡλεκτρίζει τὸν ἄλλον, ἀπὸ τοῦ Καίσαρος μέχρι τοῦ Μαυ-ρόχῃ.

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΙ

Μέσ' 'στὸ μελίστι τοῦ λαοῦ κηφηναργῖο κονεῦει

Κι' εἶν' ἡ δουλειά του μοναχὰ τὸ μέλι νὰ τρυγᾷ.

*Ἡ λαομέλισσα γι' αὐτὸ γοργὰ, γοργὰ δουλεύει

Κι' ἀπ' ἄνθη σ' ἄνθη τὸ γλυκὸ χυμὸ της κυνηγᾷ.

*Α ! ἔρημο κηφηναργῖο, ποῦ τρῶς τὸ θησαυρὸ της

Καὶ δειχνεῖς ἀπ' τὸ μέλι της κοιλιὰ χοντρή, χοντρή,

Θάξῃ καιρὸς κι' ἡ μέλισσα ν' ἀνοίξῃ τὸ χαμὸ της

Κι' ἂν ᾔν' τὸ μέλι της γλυκὸ, πικρὸ νὰ εἴ τὸ κεντρί.

*Ἡ αμπαγάς.

— Ἀγαπητὲ συνάδελφε, ἐδῶ ἔχομεν παροιμίαν λέγουσαν ὅτι ὁ λόγος εἶναι ἄργυρος κι' ἡ σιωπὴ χρυσός. Ὁ 'Ρουστὲμ πασσάς εἶναι ἀνώτερός μου, διότι ἔχει στρατηγοῦ βαθμόν. Περιπλέον δὲ, κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ ὑπουργείῳ τῶν στρατιωτικῶν. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σιωπήσω ὡς πρὸς αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ. Δὲν ἐπιμένω. Ἐν τούτοις μίαν τελευταίαν ἐρώτησιν. Βλέπει πρὸς τὴν θάλασσαν τὸ σπίτι του ;

— Ναί.

— Καὶ ἐγγίζει τὸ ἰδικόν σας ;

— Εἶναι κολλητά.

— Σὰς εὐχαριστῶ, καὶ δέχομαι τὴν πρόσκλησίν σας. Θὰ ἔλθω αὐριον νὰ φάγω μαζὶ σας . . . μὲ μίαν συμφωνίαν . . . νὰ ἔλθετε καὶ ὑμεῖς νὰ γευματίσετε μαζὶ μου μεθαύριον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ἐν Σταυροδρομίῳ.

— Διὰν εὐχαρίστως, λοχαγέ μου, εἶπε παιδρῶς ὁ Μουράτ.

— Καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς φίλον μου ἐλθόντα πρὸ μηνὸς εἰς Κωνσταντινουπόλιν μὲ τὴν θελ-κτικὴν του κόρην.

*Ὅσῳ ἀπεσκληρυμένος καὶ ἂν ᾄσθῃ ἐν τῇ ἀγάμῳ βίῳ, ἐλ-πίζω ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐκφοβίζωσιν ὀφθαλμοὶ Γαλλίδος.

— *Ω ! καθόλου, καὶ σὰς ὁμολογῶ μάλιστα, ὅτι ἤθελα νὰ ἡδυνάμην νὰ νυμφευθῶ συμπατριώτισσάν σας. Μ' ἀρέσουν πολὺ περισότερον παρὰ τὰς ἰδικὰς μας.

*Ὁ διάλογος οὗτος ἐγένετο ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς δια-περώσης τὴν εἴσοδον τοῦ Κερατίου κόλπου γεφύρας.

*Ὁ Ροβέρτος, ὁ Κουρουνάκης καὶ ὁ Μουράτ ἐφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς αὐτὴν καὶ προῦχώρησαν ἀφ' ἐπλήρωσαν διόδια πέντε παράδες κατ' ἄτομον.

Κατασκευασθεῖσα ξυλίνη κατ' ἀρχὰς τῇ διαταγῇ τῆς Βα-λιδέ, μητρὸς τοῦ σουλτάν Ἀπουλ Μετζιτ, καὶ σιδηρὰ πρό-τινων ἐτῶν, ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅ,τι ἦτο ἄλλοτε ἐν Παρίσις ἡ Νέα Γέφυρα, ἥτοι ἡ πολυανθρω-ποτέρα τῆς πόλεως ὁδός. Οἱ πάντες ἐκεῖθεν διέρχονται, καὶ ὀλίγον ἂν σταθῇς κατὰ τινος τῆς ἡμέρας ὥρας, παρίστασαι εἰς τὴν πλήρη παρέλασιν τοῦ πολυμυγοῦς πληθυσμοῦ τῆς τουρκι-κῆς πρωτευούσης.

*Ἀλλὰ καθ' ἣν ὥραν παρουσιάζοντο οἱ τρεῖς φίλοι, δὲν εἶχε τὴν συνήθη αὐτῆς ζωηρὰν κίνησιν, καὶ οἱ δύο Εὐρωπαιοὶ ὀφθαλμοφανῶς εἴλκυον τὴν προσοχὴν τῶν νυκτωθέντων Τούρ-κων οἵτινες ἐπανεκάμπτον εἰς Σταμπούλ. Ἰσως μάλιστα θὰ τὰ ἐμπλεκαν ἄσχημα μὲ τοὺς φρουροῦντας εἰς τὴν εἴσοδον ζαπτιέδες, ἂν δὲν ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς προστάτης ἡ στολὴ τοῦ Μουράτ ἐφένδῃ.

*Ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσε, διότι ἕκαστος αὐτῶν εἶχε λόγον νὰ σιωπᾷ.

*Ὁ Κουρουνάκης ἀπέθνησκε τῆς πείνης ἐπὶ πλέον δὲ ἦτο δυσθυμότερος. Ἡ τρέλλαις τοῦ λοχαγοῦ τοῦ τὸν ἐπείραζαν πολὺ καὶ ὑπώπτευεν ὅτι θὰ εἶχε συνεπείας τὸ πρῶγμα.

*Ὁ Μουράτ ἐπιφυλακτικὸς, καθὼς οἱ Ὁσμανλῆδες δλοῖ, δὲν ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις εἰς τὸν εὐάρεστον συνάδελφον θν

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 — 'Οδὸς Κολοκοτρώνη — 58

Μόνον ἐν τῇ καταστάσει τούτῃ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὄργανεττα, ὅπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται, διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μὲ δοκιμὴν.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὥρισιμένες τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῇ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μῆγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῇ ὑδροπωλείῳ Δ. Ναυλερῇ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου Τσόγα. Ἐν τῇ παντοπωλείῳ Σ. Κυρρῇ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ΙΣΘΜΙΑ, ἐν τῇ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρὸς τὴν Ἀμπελοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῳ, ἐν τῇ οἶνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὥρισιμέναι ὡς ἀκολουθεῖ :

Μετά τῆς ἐπιγραφῆς α' Ἀκρόπολις πωλεῖται ἐκάστη γιὰ ἑλ. δρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διαστανχώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου.

Ἐν τῇ καταστάσει τούτῃ εὐρίσκονται ἔτοιμα παντός εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐτοίμων ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελατεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

συνήντησεν. Ἴσως ἐρρέμβαζε καὶ αὐτὸς ὀλίγον διὰ τὴν νεαρὰν Γαλλίδα, ἣν ὁ πρόσφατος φίλος του τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τοῦ δεῖξῃ.

Ὁ δὲ Ροβέρτος λησμονῶν τὰ παθήματά του ἐμελέτα σχέδια περὶ ἐπαναλήψεως εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῶν κατὰ τῶν χαρεμιῶν ἐπιχειρήσεών του.

Νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ριφθεῖσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἐπανιδῇ ἐκείνην ἥτις τὸν παρέσυρε παρ' αὐτῇ, τοιοῦτος ἦν ὁ ὁπωσοῦν παράλογος σκοπὸς ὃν ὠρῶριζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἐπιδιώξῃ καὶ θὰ πραγματοποιήσῃ. Ταυτόχρονως δὲ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του διὰ νὰ μαντεύσῃ πῶς ἡ χαροῦμ διὰ τῆς ὁποίας τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του καὶ ὠμίλει ἐξαίρετα τὴν γαλλικὴν.

Δὲν εὗρισκε παντάπασιν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος τούτου, ἀλλ' ἤλπιζεν ὅτι ὁ ἐφέντης μεθ' οὗ τότεν εὐτυχῶς ἐγνώρισθη θὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως εἰσδύσῃ εἰς πάντα ταῦτα τὰ μυστήρια.

Ὁ Μουράτ κατόκει μίαν τῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐγειρομένων οἰκίων παρὰ τὴν ἀποβάθραν τοῦ Βλάχκα-Μποστάν. Ὁ Μουράτ ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ συγγενματίσῃ τὴν ἐπαύριον.

— Θὰ ἦμαι πολὺ βλάξ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀλαζών Ὁρζεῤῥ, ἂν συχνάζων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τοῦρκου αὐτοῦ νέου, δὲν κατορθώσω νὰ μάθω τί συμβαίνει καὶ στὴ γειτονίᾳ. Κατ'

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ
(Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ καταστήματα Ἀρίστη Κωστατινίδου

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας γάμων κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῇ ταχύτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστείων. BROCHES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Σ τ ρ α σ β ο ὁ ρ γ ο υ καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 — Ὁδὸς Αἰόλου — 177

Ἐν τῇ πιλοποιεῖᾳ τούτῃ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροῦ ἁτῶν τεχνιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ λιαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθ' ὅλα τέλει καὶ ὁμοιῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἐν αὐτῇ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον καὶ πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραΐτου.

Ἐν τῇ καταστάσει τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κ ο ν σ έ ρ β α ι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργασταίου LOUIS FRERES ἥτοι Σ α ρ δ έ λ α ι διαφόρου μεγέθους. Μ π ι ζ έ λ ι α, Ἀ μ α ν τ τ α ι, Σ π α ρ ά γ γ ι α, Μ ο υ σ τ ά ρ δ α ι κλπ. πρὸς τοῦτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τ έ ι ο ν καὶ Β α ν ί λ λ ι α. Ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ὑπάρχουσι καὶ Κ ο ν σ έ ρ β α ι έ γ χ ω ρ ί ο υ κα τ α σ κ ε υ ή ς ἥτοι Μ ε λ ι ζ ά ν ε ς, Μ π ά μ ι ε ς, Ἀ γ κ ι ν ά ρ ε ς καὶ Ν τ ο μ ά τ ε ς εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος ΟΙΝΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ πρὸς 70 λεπτά τὴν ὁκάν.

ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι μὲ τὴν πρώτην ἐκπῆσα τὸν ἄνθρωπο τοῦ πέτσινου σάκκου. ἡπατήθην· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ρουστὲμ πασσᾶς περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ὠμίλησε, πολὺ πιθανὸν νὰ ᾖ καὶ ὁ περὶ οὗ λόγος Barbe Bleue.

Χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ διατηρῶ ἀδειαλείπτους σχέσεις μὲ τὸν ἐφέντη μου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ἀναγινώσκονται ἀπλήστως. Τὸ νέον ἡμῶν τοῦτο μυθιστόρημα ἔχει μεγάλην ζήτησιν, ἥτις ὁλονὲν αὐξάνει. Ὅσοι δὲν ἔχουν τὰ προηγούμενα φύλλα δύναται νὰ τὰ ζητῶσιν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ραμπαγᾶ», τιμώμενα ἀντὶ δέκα μόνον λεπτῶν ἑκαστον. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Πέμπτης θὰ ᾖ καὶ ἀριστουργηματικὴ περιγραφή τοῦ χαρεμιῦ τοῦ Ρουστὲμ πασσᾶ.